

מסמך 107

מסמך 107

מקורם וטיבם של מכוונני המחשבה

אף-על-פי שהאב האוניברסאלי שוכן אישית בפרדיס, ממש במרכזם של היקומים, הוא אף נוכח בעולמות החלל בדעתם של אינספור ילדיו של הזמן, זאת הואיל והוא שוכן בקרבם בדמות משגוחי המסתורין. האב הנצחי הינו, בעת ובעונה אחת, המרוחק ביותר מבניו הפלנטאריים והקרוב אליהם בקרבה האינטימית הגדולה ביותר.

המכווננים הינם ממשותה של אהבת האב אשר התגלמה בנשמות בני האדם; הם הינם ההבטחה האמיתית לקריירה הנצחית של האדם אשר כלוא בתוככי הדעת האנושית; הם הינם מהות אישיות הסופיון של האדם אשר הפכה למושלמת, ואשר ממנה יוכל לקבל טעימה בזמן בעודו מתמחה בהדרגה בטכניקה האלוהית של הישג החיים בהתאם לרצון האב, צעד אחר צעד, באמצעות הרקעה דרך יקום אחר יקום, עד אשר ישיג בפועל את נוכחותו האלוהית של אביו מפרדיס.

לאחר שציווה האל על האדם להיות מושלם ממש כשם שהוא עצמו הינו מושלם, הוא ירד בדמות המכוון על-מנת לשמש כשותפו ההתנסותי של האדם בהישג של אותו ייעוד נשגב אשר אותו ציווה. רסיס האל אשר שוכן בדעת האדם הינו ההבטחה המוחלטת והבלתי-מסויגת לכך שהאדם יוכל למצוא את האב האוניברסאלי תוך שותפות עם מכווננו האלוהי, זה אשר בא מעם האל על-מנת למצוא את האדם ולאמצו כבן אפילו בימיו כבשר ודם.

כל בן-תמותה אשר חזה בבן בורא חזה גם באב האוניברסאלי, וזה אשר שוכן בו מכוון אלוהי, שוכן בו גם אב פרדיס. כל בן-תמותה אשר עוקב אחר הנחיותיו של המכוון השוכן, בין שבמודע ובין שלא במודע, חי על-פי רצון האל. המודעות לנוכחותו של המכוון הינה מודעות לנוכחותו של האל. ההיתוך הנצחי בין המכוון לבין נשמתו האבולוציונית של האדם הינה עובדת ההתנסות באיחוד הנצחי עם האל כחבר עמית של האלוהות ביקום.

המכוון הוא זה אשר יוצר בתוככי האדם את הכמיהה אשר איננה יודעת שובע ואת התשוקה הבלתי-פוסקת להידמות לאל, להגיע לפרדיס, ושם לסגוד למקור האינסופי של מתת האלוה, בעצם נוכחותה של אישיות האלוהות. המכוון הינו הנוכחות החיה אשר מחברת למעשה את הבן האנושי אל אביו מפרדיס ומושכת אותו קרוב יותר ויותר אל האב. המכוון הינו גורם הפיצוי המאן שלנו למתח העצום הקיים ביקום, ואשר נגרם כתוצאה מן המרחק של האדם מן האל ובשל שיעור חלקיותו אל מול האוניברסאליות של האב הנצחי.

המכוון הינו מהות מוחלטת של הוויה אינסופית אשר כלוא בתוך דעתו של יצור סופי, ובתלות בבחירתו של בן-תמותה מעין זה, יוכל לבסוף להביא לשיא את האיחוד הזמני בין האל לבין האדם, ולממש הלכה למעשה הוויה מסדר חדש של שירות בלתי-נגמר ביקום. המכוון הינו מציאות היקום האלוהית אשר הופכת לעובדה את האמת כי האל הינו אביו של האדם. המכוון הינו המצפן הקוסמי המהימן של האדם, אשר לעולם מכוין בביטחון את הנשמה אל-עבר האל.

יצורים בעלי רצון בעולמות אבולוציוניים עוברים דרך שלושה שלבי התפתחות כלליים של הוויה: למן הגעתו של המכוון ועד לבגרות יחסית מלאה, בסביבות גיל עשרים באורנטיה, המשגוחים מכונים לעיתים משני מחשבה. למן הזמן הזה ועד להגעה לגיל של שיקול דעת, בסביבות גיל ארבעים, מכונים משגוחי המסתורין מכוונני מחשבה. למן הישג שיקול הדעת ועד לשחרור מן הגוף, הם מכונים לעיתים קרובות בקרי מחשבה. אין כל קשר בין שלבי החיים הללו של בני התמותה לבין שלושת שלבי ההתקדמות של המכוון בשכפול הדעת ובפיתוחה של הנשמה.

1. מקורם של מכוני המחשבה

מכיוון שמהותם של מכוני המחשבה הינה מן האלוהות המקורית, אף-אחד אינו יכול לטעון בסמכותיות באשר לטיבם ולמקורם; ביכולתי רק לספר על המסורות הרווחות בסאלווינגטון ועל האמונות הרווחות באורסה; אוכל רק להסביר כיצד אנו מתייחסים למשגחי המסורין הללו ולישויות הנלוות להם ברחבי היקום המקיף.

אף-על-פי שקיימות דעות מגוונות באשר לאופן המתת של מכוני המחשבה, אין קיימים הבדלים שכאלה בנוגע למקורם; כולם מסכימים כי הם מגיעים ישירות מעם האב האוניברסאלי, המקור והמרכז הראשון. הם אינם הוויות שנבראו; הם הינם רסיסי ישויות אשר מהוות את עובדת נוכחותו של האל האינסופי. יחד עם עמיתיהם העלומים הרבים, המכוונים הינם אלוהיות בלתי-מדוללת ובלתי-מעורבת, חלקי אלוהות בלתי-מסויגים ובלתי-מופחתים; הם הינם של האל, וככל שהננו מסוגלים להבחין, הם הינם האל.

ובאשר לזמן שבו החלו להתקיים בנפרד מן המוחלטות של המקור והמרכז הראשון, על כך איננו יודעים; ואף איננו יודעים את מספרם. אנו יודעים אך מעט על הקריירה שלהם עד לשלב שבו הם מגיעים לפלנטות של הזמן על-מנת לשכון בדעת האנושית, ואולם, החל מהזמן הזה אנו מכירים פחות או יותר את מהלך ההתקדמות הקוסמי שלהם עד, ולרבות, הגשמת התכלית המשולשת שלהם: הישג של אישיות באמצעות היתוך עם מרקיע בן-תמותה כזה או אחר, הישג של אישיות בפקודת האב האוניברסאלי, או שחרור ממשיותיהם הידועות של מכוני המחשבה.

אף כי איננו יודעים, הננו משערים כי מכוונים נוספים הופכים ליחידים בהתמדה עם התרחבות היקום, וככל שעולה מספר המועמדים להיתוך עם מכוון. ואולם, באותה מידה, ייתכן שאנו שוגים בניסיון לשער את מספרם של המכוונים; כמו האל עצמו, ייתכן שרסיסים אלו מטיבו הבלתי-נפיש הינם אינסופיים באופן קיומי.

טכניקת המקור של מכוני המחשבה הינה אחד מן התפקודים העלומים של האב האוניברסאלי. יש לנו את כל הסיבות להאמין כי לאף-אחד מעמיתיו המוחלטים של המקור והמרכז הראשון אין כל נגיעה להפקתם של רסיסי האב. המכוונים הינם פשוט מתת אלוה נצחית; הם הינם של האל ומעמו, והם הינם כמות האל.

ביחסם ליצורי היתוך, הם מגלים אהבה נשגבת וסעד של רוח אשר מתקפים עמוקות את ההצהרה כי האל הינו רוח. ואולם, דברים רבים אחרים מתרחשים בנוסף לסעד טרנסצנדנטי זה, דברים אשר מעולם לא התגלו לבני התמותה באורנטיה. כמו כן, איננו מבינים עד תום את אשר מתרחש באמת בשעה שהאב האוניברסאלי מעניק מעצמו והופך לחלק מאישיותו של יצור של זמן. ובנוסף, התקדמותם ההרקעית של סופיוני פרדיס עדיין לא גילתה את מלוא האפשרויות הטבועות בשותפות נשגבת מעין זו בין האדם לבין האל. אחרי ככלות הכול, רסיסי האב בוודאי הינם מתת של האל המוחלט לאותם יצורים אשר ייעודם כולל את האפשרות להשיג את האל כמוחלט.

כשם שהאב האוניברסאלי מחלק את אלוהותו הקדם-אישית, כך גם הרוח האינסופית הופכת מנות של רוח קדם-הדעת שלה ליחידות על-מנת שאלה תשכונה בנשמות האבולוציוניות של בני התמותה השורדים מסדרת מותכי-הרוח, וכן שתעבורנה בפועל היתוך עמן. ואולם, טיבו של הבן הנצחי איננו מאפשר חלוקה לרסיסים כאמור; רוחו של הבן המקורי הינה או מפוזרת או אישית במובחן. יצורים מותכי-בן מתאחדים עם מתת יחידינות מרוחם של בניו הבוראים של הבן הנצחי.

2. סיווג של מכוונים

מסמך 107

המכווננים הופכים ליחידים כישויות בתולדות, וכולם מיועדים להפוך למשגוחים משוחררים, למשגוחים מותכים או למשגוחים אישיים. אנו מבינים כי קיימים שבעה סדרי מכוונני מחשבה, אף כי איננו מבינים לגמרי את החלוקות האלה. לרוב אנו מתייחסים לסדרים השונים באופן הבא:

1. **מכווננים בתוליים**, אלו המשרתים במשימתם הראשונה בדעתם של מועמדים אבולוציוניים להישרדות של נצח. משגוחי מסתורין הינם לנצח אחידים בטיבם האלוהי. ועם יציאתם לראשונה מדיינִינגטון, הם אף אחידים בטיבם ההתנסותי; לאחר מכן, נגרמים הבדלים התנסותיים בשל ההתנסות בפועל בסעד ביקום.

2. **מכווננים מתקדמים**, אלו אשר שירתו תקופה אחת או יותר יחד עם יצורים רצוניים, בעולמות שבהם ההיתוך הסופי מתרחש בין זהותו של יצור הזמן לבין מנה יחידנית מן הרוח של מופע המקור והמרכז השלישי ביקום המקומי.

3. **מכווננים עליונים**, אותם משגוחים אשר שירתו בהרפתקת הזמן בעולמות האבולוציוניים, ואולם שותפיהם האנושיים סירבו מסיבה זו או אחרת לשרוד לנצח, ואלו אשר הוקצו לאחר מכן להרפתקאות אחרות בבני-תמותה אחרים בעולמות מתפתחים אחרים. אף כי מכוונן עליון איננו אלוהי יותר ממכוונן בתולי, הוא בעל ניסיון רב יותר, ויכול לעשות בדעת האנושית דברים אשר מכוונן מנוסה פחות אינו מסוגל לבצע.

4. **מכווננים אשר נעלמו**, כאן מתרחשת קטיעה במאמצינו לעקוב אחר הקריירות של משגוחי המסתורין. קיים שלב רביעי של שירות שעל אודותיו איננו בטוחים. המלכי-צדקים מלמדים כי מכווננים בשלב הרביעי עוסקים במשימות בלתי-קשורות, ומשוטטים ביקום היקומים. השליחים הבודדים נוטים להאמין כי הם כאחד עם המקור והמרכז הראשון, וכי הם נהנים מתקופת התייחדות מרעננת עם האב עצמו. וייתכן בהחלט כי מכוונן יכול לשוטט ביקום האב ובעת ובעונה אחת להיות אחד עם האב אשר נמצא-בכול.

5. **מכווננים משוחררים**, אותם משגוחי מסתורין אשר שוחררו לנצח משירות הזמן עבור בני התמותה בספרות המתפתחות. מה עשוי להיות התפקוד שלהם, את זאת איננו יודעים כלל.

6. **מכווננים מותכים** – סופיונים – אלו אשר הפכו לאחד עם היצורים המרקיעים של יקומי העל, שותפי הנצח של מרקיעי הזמן של סגל הסופיונות של פרדיס. לרוב הופכים מכוונני המחשבה להיות מותכים עם בני התמותה המרקיעים של הזמן, ויחד עם בני-תמותה שורדים שכאלה הם נרשמים בכניסה מאסִנְדִינגטון וביציאה ממנה; הם עוקבים אחר הנתיב של הוויות מרקיעות. עם שהמכוונן מותך עם נשמה אבולוציונית מרקיעה, נדמה כי הוא מועתק מרמת הקיום המוחלטת ביקום לרמת ההתנסות הסופית של צימוד תפקודי לאישיות מרקיעה. אף כי הוא שומר על כלל אופיו הקיומי והאלוהי, מכוונן מותך נקשר באופן בלתי-ניתן-להפרדה לקריירה המרקיעה של בן-תמותה מרקיע.

7. **מכווננים אשר הפכו לאישיים**, אלו אשר שירתו עם בני פרדיס שהתגלמו בגוף, יחד עם רבים אשר קיבלו הכרה יוצאת-דופן בעת ששכנו בבן-תמותה, אך נתיניהם סירבו לשרוד. יש לנו סיבות להאמין כי מכווננים מעין אלו הופכים לאישיים על-פי המלצות עתיקי היומין של יקום-העל אשר בו שירתו.

קיימות דרכים רבות שבאמצעותן ניתן לסווג את רסיסי האל המסתוריים הללו: בהתאם למשימתם ביקום, בהתאם לשיעור הצלחתם בעת ששכנו בבן-תמותה יחיד, או אפילו בהתאם למקור הגזעי של בן התמותה המועמד להיתוך.

3. ביתם של המכווננים בדיונינגטון

דומה כי כל הפעילויות ביקום הנוגעות לשילוחם, ניהולם והחזרתם של משגוחי המסתורין לשירות בכל שבעת יקומי העל מתרכזות בספרה הקדושה של דיונינגטון. ככל שידעתי מגעת, אך ורק מכווננים וישויות אחרות של האב שהו בספרה הזו. אך סביר כי ישויות קדם-אישיות עלומות רבות חולקות יחד עם המכווננים את דיונינגטון כספרת בית. הננו משערים כי ישויות עמיתות אלה עשויות להיות קשורות, בצורה כזו או אחרת, לסעד הנוכחי והעתידי של משגוחי המסתורין. אך לאמיתו של דבר איננו יודעים.

כאשר מכוונני המחשבה שבים אל האב, הם חוזרים למחזות שמהם לכאורה באו, לדיונינגטון; וככל הנראה, כחלק מחוויה זו, מתקיים בפועל מגע עם אישיותו של האב בפרדיס, כמו גם עם המופע הייחודי של אלוהיות האב, אשר ממוקם, על-פי הדיווחים, בספרה סודית זו.

אף כי הננו יודעים דבר-מה על אודות כל שבע הספרות הסודיות של פרדיס, על אודות דיונינגטון אנו יודעים פחות מאשר על הספרות האחרות. הוויות מסדרים רוחניים גבוהים מקבלות שלושה איסורים אלוהיים בלבד, ואלו הם:

1. כבדו תמיד באופן הולם את ניסיונם ואת כישוריהם של הבכירים והוותיקים מכם.
2. לעולם התחשבו במגבלותיהם ובחוסר ניסיונם של הכפופים אליכם והצעירים מכם.
3. אל תנסו אף-פעם לנחות על חופי דיונינגטון.

לעיתים מזומנות חשבתי כי יהא זה די חסר-תועלת עבורי ללכת אל דיונינגטון; ככל הנראה לא אוכל לראות איש משוכניו, למעט אלו כדוגמת המכווננים בעלי האישיות, ואת אלו כבר ראיתי במקומות אחרים. אני סמוך ובטוח שאין בדיונינגטון דבר בעל תועלת עבורי, דבר אשר חיוני לצמיחה או להתפתחות שלי, שכן אלמלא כך היה, לא היה נאסר עלי ללכת לשם.

מכיוון שמדיונינגטון נוכל ללמוד אך מעט על אודות טיבם ומקורם של המכווננים, הננו מחויבים לאסוף מידע מאלף ואחד גורמים שונים, ונדרש לקבץ, לאגד ולתאם את הנתונים אשר נצברו על-מנת שניתן יהיה ללמוד מן הידע הזה.

הגבורה והחכמה אשר מציגים מכוונני המחשבה מרמזים על כך שקיבלו אימון בעל היקף וטווח עצומים. מכיוון שהם אינם אישיות, מן ההכרח שאימון מסוג זה יינתן במוסדות החינוך של דיונינגטון. הסגל של מוסדות האימון של המכווננים של דיונינגטון מורכב בוודאי מן המכווננים הייחודיים אשר הפכו לאישיים. ואכן הננו יודעים כי בראש סגל מרכזי זה של פיקוח עומד מכוונן, אשר כעת הינו אישי, של הבן הראשון מפרדיס מסדר מיכאל, אשר סיים את המתת שלו בת שבעת החלקים לגזעים ולעמים של מחזות יקומו.

אכן, הננו יודעים אך מעט על אודות המכווננים הבלתי-אישיים; אנו באים במגע ומתקשרים רק עם הסדרים אשר הפכו לאישיים. אלו נמשחים בדיונינגטון ולעולם הם ידועים בשמם ולא במספרם. המכווננים אשר הפכו לאישיים שוכנים דרך קבע בדיונינגטון; ספרה קדושה זו הינה ביתם. הם יוצאים ממשכנם זה אך ורק בהתאם לרצונו של האב האוניברסאלי. רק מעטים מהם יימצאו במחזות היקומים המקומיים, ואולם רבים יותר מהם נוכחים ביקום המרכזי.

4. טיבם ונוכחותם של המכווננים

האמרה לפיה מכוון מחשבה הינו אלוהי פשוט מכירה בטבע מקורו. קרוב לוודאי כי טוהר אלוהיות שכה כולל את מהות הפוטנציאל של כל תכונות האלוהות אשר עשויות להיכלל בתוך רסיס מעין זה של המהות המוחלטת של הנוכחות האוניברסאלית של אב פרדיס הנצחי והאינסופי.

המקור בפועל של המכוון חייב להיות אינסופי, ובטרם ההיתוך עם נשמתו האלמותית של בן-תמותה מתפתח, מציאותו של המכוון חייבת להשיק למוחלטות. המכוונים אינם מוחלטים במובן האוניברסאלי, במובן האלוהות, ואולם, הם ככל הנראה מוחלטים אמיתיים בתוככי הפוטנציאלים של טיבם המקוטע. הם הינם מסויגים ביחס לאוניברסאליות, אך לא ביחס לטבע; הם מוגבלים בהיקפם, אך הם הינם מוחלטים באינטנסיביות המשמעות, הערך והעובדה. מסיבה זו, לעיתים הננו מכנים את המתת האלוהית בשם רסיסיו המוחלטים המסויגים של האב.

שום מכוון מעולם לא הפגין חוסר נאמנות כלפי האב; סדרי היצורים האישיים מן הסדרים הנמוכים יותר נדרשים מעת לעת להתמודד עם חברים בלתי-נאמנים, אך לא כן המכוונים; הם הינם עליונים ומהימנים בספרה הנשגבת שלהם של סעד ליצור ותפקוד ביקום.

מכוונים אשר לא הפכו לאישיים נראים אך ורק לעיני המכוונים אשר הפכו לאישיים. בני הסדר שלי, סדר השליחים הבודדים, יחד עם רוחות השילוש בעלות ההשראה, יכול להבחין בנוכחותם של מכוונים באמצעות תופעות של תגובתיות רוחנית; ואפילו שרפיות יכולות לעיתים להבחין באוריות הרוחנית אשר נלוות לכאורה לנוכחותם של משגחים בדעתם החומרית של בני-אדם; אך אף אחד מאיתנו איננו יכול להבחין הלכה למעשה בנוכחותם האמיתית של המכוונים, אלא אם אלו הפכו לאישיים, אף כי ניתן להבחין בטיבם באיחוד עם האישיות המותכות של בני התמותה המרקיעים מן העולמות האבולוציוניים. היות המכוונים בלתי-נראים לכלל היקום מרמזת במידה ניכרת על מקורם וטיבם האלוהי הגבוה והייחודי.

קיים אור אופייני, אוריות רוחנית אשר נלוות לנוכחות אלוהית זו, ואשר עם הזמן שויכה בדרך-כלל למכווני המחשבה. ברחבי היקום של נבאדון ידועה אוריות זו של פרדיס בשם "אור מְכֹן"; באוורסה היא מכונה בשם "אור החיים". באורנטיה כונתה תופעה זו לעיתים בשם "האור האמיתי המאיר לכל אדם אשר בא אל העולם".

המכוונים אשר הפכו לאישיים נראים לעיני כל ההוויות אשר השיגו את האב האוניברסאלי. אותן אישיות בוראות עליונות אשר מקורן באלוהיות פרדיס, ואשר חולשות על הממשלות העיקריות של היקום המקיף, לעולם תוכלנה להבחין במכוונים מכל השלבים, ובכל ההוויות, הישיות, הרוחות, האישיות ותופעות הרוח האחרות.

האם תוכלו להבין לאשורה את משמעות העובדה שהמכוון שוכן? האם תוכלו לתפוש באמת את משמעות העובדה כי רסיס מוחלט של האלוהות המוחלטת והאינסופית, האב האוניברסאלי, שוכן בכך ועובר היתוך עם טיבכם הסופי ובן התמותה? כאשר האדם בן התמותה עובר היתוך עם רסיס בפועל של הגורם הקיומי של כלל הקוסמוס, אף פעם לא תוכל לחול מגבלה כלשהיא על ייעודה של שותפות מעין זו, שותפות חסרת תקדים ובל-תשוער. בנצח יגלה האדם לא רק את אינסופיותה של האלוהות האובייקטיבית, אלא גם את הפוטנציאל הבלתי-נגמר של הרסיס הסובייקטיבי של אותו אל ממש. לעולם יגלה המכוון לאישיות בת התמותה את הפלא של האל, ואף פעם לא תוכל התגלות נשגבת זו להסתיים, זאת משום שהמכוון הינו מעם האל, ועבור בן התמותה הינו כאל.

5. דעתם של המכוונים

בני-תמותה אבולוציוניים נוטים לראות בדעת כמתווכת קוסמית בין הרוח לבין החומר, וזאת משום שאכן זהו הסעד העיקרי של הדעת שבו אתם יכולים להבחין. ולפיכך, די קשה לבני האדם להבחין בכך שלמכוונני מחשבה יש דעת; זאת משום שמכווננים הינם רסיסים של האל ברמה מוחלטת של המציאות, אשר הינה לא רק קדם-אישית, אלא גם קודמת לכל התפצלות בין האנרגיה לרוח. ברמה מוניסטית אשר קודמת לבידול בין אנרגיה לרוח, לא תוכל להתקיים פונקציית תיווך של דעת, זאת הואיל ואין קיימים הבדלים הדורשים תיווך.

מכיוון שהמכווננים יכולים לתכנן, לעבוד ולאהוב, הם חייבים להיות ניחנים בכוחות של עצמיות אשר תואמים לדעת. הם ניחנים ביכולת בלתי-מוגבלת לתקשר בינם לבין עצמם, כלומר הדבר נכון לגבי כל צורות המכווננים שמעבר לקבוצה הראשונה, הבתולית. ביכולתנו לגלות אך מעט על אודות טיבה ומטרתה של התקשורת ביניהם, זאת הואיל ואיננו יודעים. עוד אנו יודעים כי חייבת להיות להם דעת מסוג כלשהו, מכיוון שאחרת לעולם הם לא היו יכולים להפוך לאישיים.

מתת הדעת של מכוונני המחשבה הינה *כמתת הדעת* של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי – זו אשר קודמת לדעת של הפועל האחד.

סוג הדעת המשוער של מכוונן חייב להיות דומה למתת הדעת של סדרי ישויות קדם-אישיים רבים אשר, בדומה להם, מקורם המשוער אף הוא הינו המקור והמרכז הראשון. אף כי רבים מן הסדרים הללו לא התגלו באורנטיה, כולם מציגים איכויות של דעת. תוצריה היחידניים הללו של אלוהות מקורית אף יכולים להתאחד עם הוויית רבות מן הסוגים הבלתי-אנושיים, ואפילו עם מספר מוגבל של הוויית בלתי-אבולוציוניות אשר פיתחו יכולת היתוך עם רסיסי אלוהות מעין אלו.

כאשר מכוונן מחשבה מותך עם נשמתו המורונטית, האלמותית, המתפתחת, של בן תמותה שורד, ניתן לזהות את דעתו של המכוונן כמתקיימת בנפרד מדעתו של היצור, עד אשר משיג בן התמותה המרקיץ את רמות ההתקדמות הרוחניות של היקום.

לאחר השגתן של רמות הסופיונות של ההתנסות ההרקעית, נדמה כי רוחות אלה, של השלב השישי, מתמירות גורם דעת כלשהו, אשר מייצג את האיחוד בין היבטים מסוימים של הדעת של בן התמותה לבין היבטים של דעת המכוונן, ואשר קודם לכן תיפקד כגורם קישור בין היבטים האנושיים והאלוהיים של אישיות מרקיעות מעין אלה. איכות דעת התנסותית זו בוודאי "הופכת לעליונה", ולאחר מכן מעצימה את מתת ההתנסות של האלוהות האבולוציונית – ההווה העליונה.

6. מכווננים כרוחות טהורות

באופן שבו פוגשים את מכוונני המחשבה בהתנסותו של היצור, הם מגלים את נוכחותה ואת הנחייתה של השפעה רוחנית. המכוונן אכן הינו רוח, רוח טהורה, אך רוח ועוד משהו. מעולם לא הצלחנו לסווג באופן הולם את משגוחי המסתורין; כל אשר ניתן לומר על אודותיהם הוא כי הם אכן הינם בדמות האל.

עבור האדם, המכוונן הינו האפשרות הנצחית; עבור המכוונן, האדם הינו האפשרות לאישיות. המכווננים היחידניים שלכם עמלים על-מנת להפוך אתכם לרוחניים, זאת מתוך תקווה להפוך את זהותכם החולפת לנצחית. המכווננים רוויים באהבתו היפהפייה והמעניקה-מעצמה של אבי הרוחות. הם אכן אוהבים אתכם באופן אלוהי; הם הינם אסירי תקוות הרוח הכלואים בתוככי דעת האדם. הם כמהים להישג האלוהיות של דעתכם האנושית ולסיום בדידותם, וגאולתם, יחד עמכם, ממגבלות ההתגלמות החומרית וממלבושי הזמן.

הנתיב שלכם אל עבר פרדיס הינו נתיב הישג הרוח, וטיבו של המכוון יפרוש בפניכם במהימנות את ההתגלות על אודות טיבו הרוחני של האב האוניברסאלי. מעבר להרקעה לפרדיס ובשלבי הקריירה הנצחית של הבתר-סופיונות, ייתכן שהמכוון יבוא במגע עם השותף אשר היה לפנינו אנושי באמצעות סעד אחר-מן-הרוחני; ואולם, ההרקעה לפרדיס והקריירה של הסופיון מהווים שותפות בין בן התמותה יודע-האל ההופך לרוחני לבין הסעד הרוחני של המכוון אשר מגלה את האל.

הננו יודעים כי המכווננים הינם רוחות, רוחות טהורות, וככל הנראה רוחות מוחלטות. ואולם, המכוון חייב להיות דבר-מה יותר מאשר מציאות רוחנית בלעדית. בנוסף לדעת, שאותה הננו משערים, נוכחים גם גורמי אנרגיה טהורה. אם תזכרו כי האל הינו המקור לאנרגיה הטהורה ולרוח הטהורה, לא יקשה עליכם לדמיין גם כי רססיו הינם כאלה. ועובדה היא כי המכווננים חוצים את החלל על-גבי מעגלי הכבידה המידיים והאוניברסאליים של אי פרדיס.

העובדה שמשגוחי המסתורין משויכים כך למעגלים החומריים של יקום היקומים היא אכן מפליאה. ואולם, אכן עובדה היא כי הם מבזיקים ברחבי היקום המקיף על-גבי מעגלי הכבידה החומרית. בהחלט ייתכן שהם אף חודרים לרמות החלל החיצון; הם מסוגלים לגמרי לעקוב אחר נוכחות הכבידה של פרדיס אל תוך האזורים הללו, ואף כי סדר האישיות אשר עליו הנני נמנה יכול לחצות את מעגלי הדעת של הפועל האחד אל מעבר לגבולות היקום המקיף, מעולם לא היינו בטוחים בכך שהבחנו בנוכחותם של מכווננים באזורי החלל החיצון הבלתי-ממופים.

ואף-על-פי שהמכווננים מנצלים את מעגלי הכבידה החומרית, הם לא כפופים לה כשם שכפופה לה בריאת החומר. המכווננים הינם רססים של מה שקדם לכבידה, ולא תוצאותיה של הכבידה; הם הפכו לפרדים ברמת קיום ביקום אשר קודמת מבחינה היפותטית להופעת הכבידה.

מכוונני המחשבה לעולם אינם נחים; וזאת למן רגע המתת שלהם ועד ליום שבו הם משתחררים ומתחילים במסעם לדיווינגטון, עם מותם הטבעי של נתיניהם בני התמותה. והמכווננים אשר נתיניהם אינם חולפים מבעד לשערי המוות הטבעי אף לא מקבלים את המנוחה הזמנית הזו. מכוונני מחשבה אינם נדרשים לספוג אנרגיה; הם הינם אנרגיה, האנרגיה מן הסדר הגבוה והאלוהי ביותר.

7. מכווננים ואישיות

מכוונני מחשבה אינם אישיות, אך הם הינם ישויות אמיתיות; הם אכן הינם יחידניים, באופן מושלם, אף כי לעולם הם אינם הופכים הלכה למעשה לאישיים בעודם שוכנים בבני-תמותה. מכוונני מחשבה אינם אישיות אמיתיות; הם הינם מציאויות אמיתיות, מציאויות מן הסדר הטהור ביותר המוכר ביקום היקומים – הם הינם נוכחות אלוהית. ואף כי אינם אישיים, על-פי-רוב נחשבים רססי מופלאים אלו של האב להוויות, ולעיתים – לאור השלב הרוחני של הסעד הנוכחי שלהם לבני התמותה – הם אף נחשבים לישויות רוח.

אם מכוונני מחשבה אינם אישיות הניחנות ברצון וביכולת בחירה, כיצד הם יכולים לבחור נתינים בני-תמותה ולהתנדב לשכון ביצורים הללו של העולמות האבולוציוניים? קל לשאול את השאלה הזו, אף כי קרוב לוודאי ששום הוויה ביקום היקומים מעולם לא מצאה את התשובה המדויקת. אפילו סדר האישיות שעליו הנני נמנה, השליחים הבודדים, איננו מבין לחלוטין את מתת הרצון, הבחירה והאהבה בקרב ישויות אשר אינן אישיות.

לעיתים קרובות שיערנו כי מכוונני המחשבה חייבים להיות בעלי רצון בכל רמות הבחירה הקדם-אישיות. הם מתנדבים לשכון בבני-אדם, הם מתכננים את הקריירה הנצחית של האדם, הם

מסמך 107

מסתגלים, משתנים ומחליפים בהתאם לנסיבות, והפעילויות הללו מעידות על רצון אמיתי. הם חשים חיבה כלפי בני-תמותה, הם פועלים בעתות משבר ביקום, הם תמיד מוכנים לפעול בנחישות בהתאם לבחירתו של האדם, וכל אלה הינן תגובות רצוניות לעילא. בכל המצבים אשר אינם נוגעים לתחום הרצון האנושי, הם מפגינים בבירור התנהגות המעידה על הפעלת כוחות השקולים, בכל מובן שהוא, לרצון, למקסימום יכולת ההחלטה.

אם מכוונני המחשבה ניחנים אפוא ברצון, מדוע הם כפופים לרצון האנושי? אנו מאמינים שכך הוא הדבר משום שהרצון של המכוונן, אף כי הוא מוחלט מטיבו, מופיע כקדם-אישי. הרצון האנושי פועל ברמת המציאות האישית של היקום, וברחבי הקוסמוס תמיד מגיב הבלתי-אישי – הלא-אישי, התת-אישי והקדם-אישי – לרצונותיה ולפעולותיה של האישיות הקיימת.

ברחבי יקום של הוויות ברואות ושל אנרגיות לא-אישיות, איננו מבחינים ברצון, בנחישות, בבחירה ובאהבה בנפרד מאישיות. למעט המכווננים, וישויות אחרות הדומות להם, איננו מבחינים בפעולתן של תכונות אישיות אלה בהקשר של מציאויות בלתי-אישיות. יהא זה בלתי-נכון להגדיר מכוונן כתת-אישי, ואף לא יהא זה ראוי להתייחס לישות מעין זו כאל על-אישית, אך יהא זה מותר לגמרי לכנות הוויה שכזו בכינוי קדם-אישית.

בקרב סדרי ההוויות שלנו, ידועים רסיסי אלוהות אלו בשם המתת האלוהי. הננו מכירים בכך שמקורם של המכווננים הינו אלוהי, וכי ככל הנראה הם מהווים את ההוכחה, ואת ההדגמה, לכך שהאב האוניברסאלי שומר לעצמו את היכולת לתקשר ישירות ובאופן בלתי-מוגבל עם כלל היצורים החומריים ברחבי מחוזותיו האינסופיים, וכל זאת די בנפרד מנוכחותו באישויות בניו מפרדיס, או על-ידי הסעדים העקיפים שלו בדמות אישויות הרוח האינסופית.

אין כל הוויה ברואה אשר לא תשתוקק לארח את משגוחי המסתורין, אך הם אינם שוכנים בשום סדר של הוויות, למעט סדר היצורים הרצוניים האבולוציוניים בעלי היעוד הסופיוני.

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורוֹנְטון.]